

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

L'esperit integrador de les parròquies

Mn. Josep Maria Jubany, delegat de Pastoral Social, amb mocador blau, envoltat d'immigrants

«Les nostres comunitats cada vegada seran més multiculturals». Certament, és un fet que la nostra realitat social confirma cada dia. Fruit d'aquesta consciència, les persones implicades en l'acollida dels immigrants van veure la necessitat de coordinar-se. Va ser així com l'any 2005 —ara ha fet deu anys— va néixer la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants, que aplega vint entitats cristianes amb seu a la nostra diòcesi. L'objectiu que tenen és triple: constituir una xarxa de solidaritat i intercanviar informació i coordinació; crear un espai permanent per re-

flexionar sobre les dimensions del fenomen migratori i els reptes que planteja; i ser una veu cristiana pública al servei de la convivència, la integració social i el respecte a la dignitat transcendent i els drets de les persones.

Al llarg d'aquests deu anys d'existència, la Plataforma ha publicat periòdicament posicionaments, notes de reflexió i articles d'opinió. S'han organitzat debats públics i conferències. L'objectiu ha estat sensibilitzar la ciutadania, neutralitzar prejudicis i pors, promoure actituds favorables a l'acolliment i la integració, així com influir en les deci-

sions polítiques. En la trentena de comunicats s'han denunciat problemàtiques concretes com els menors i joves estrangers no acompanyats (2010), els assentaments d'immigrants en naus industrials i altres espais de Barcelona (2013) o les morts per naufragi a la Mediterrània (2013 i 2015).

Aquesta Plataforma creu que cal continuar denunciant la vulnerabilitat en què es troben molts immigrants, les lleis d'estrangeria cada vegada més restrictives i, sobretot, que s'han de donar a conèixer les causes que provoquen la immigració i mirar d'actuar so-

bre elles. «En un món globalitzat on no hi ha fronteres per als diners ni per a les mercaderies —declarava fa poc mossèn Josep M. Jubany, delegat de Pastoral Social de l'Arquebisbat de Barcelona—, es posen barreres a la lliure circulació de persones, quan de fet l'única cosa que volen és viure amb dignitat.»

Entre els anys 2000 i 2009 Catalunya va rebre un milió de persones estrangeres, moltes de les quals van poder regularitzar la seva situació. Però el 2007 va arribar la crisi econòmica i una bona part d'aquestes persones es va quedar a l'estacada, els seus projectes personals o familiars van quedar trencats i moltes van haver de marxar als seus països d'origen o a altres països.

El repte actual és la integració de les que s'hi han quedat o han arribat. Establir relacions d'amistat entre comunitats és una necessitat essencial. Com a arquebisbe de Barcelona, veig amb goig que a moltes parròquies hi ha gestos concrets d'acollida a les persones novingudes i com, en el cas de les que són catòliques, es poden integrar en les activitats de les parròquies i els moviments cristians, fent que les seves propostes siguin tingudes en compte i donant-los responsabilitats.

He llegit amb interès com el bisbe Joan Carrera parlava amb elogi de la funció d'integració social que van fer moltes parròquies de la perifèria de Barcelona amb la immigració interna espanyola dels anys cinquanta i seixanta del segle passat. Ara, la població immigrada de Catalunya és més plural i més llunyana culturalment. Però l'esperit integrador de les parròquies és el mateix. Tots junts estem cridats a fer comunitat.

ACTUALITAT

Acaba el procés diocesà de canonització de la Mare Encarnació Colomina

L'arquebisbe de Barcelona presidirà la cloenda de la fase diocesana de la causa de canonització de la Mare Encarnació Colomina, el proper dimarts dia 13 de setembre, a les 19.30 h, a la Sala

noble del Palau Episcopal de Barcelona. La serventa de Déu Maria Encarnació Colomina i Agustí (Os de Balaguer, 1848 - Barcelona, 1916), fou la cofundadora de les Missioneres Filles de la

Sagrada Família de Natzaret, fundació en la qual col·laborà amb sant Josep Manyanet, que també va fundar la Congregació dels Fills de la Sagrada Família.

ENTREVISTA

Conscienciació cristiana

M. VICTÒRIA MOLINS

«Ens estem acostumant a viure i a comoure'ns a cop de notícia esfereïdora; ens manca sovint el cor obert als nostres germans en el dia a dia». La teresiana Viqui Molins denuncia que no ens conscienciem de les realitats de cada dia fins que no ho veiem als mitjans de comunicació, i que potser «no ens assabentem que hi han moltes famílies que viuen al llindar de la pobresa, *okupant pisos pasteres* en condicions deplorables».

Què és el que més li preocupa?

La pèrdua progressiva de valors tradicionals, culturals, morals, lingüístics, espirituals i religiosos en veure polítiques més interessades en els partits que en el país. Si recordem la frase del bisbe Torres i Bages: «Catalunya serà cristiana o no serà», potser avui es pot considerar el seu tarannà de dretes molt lluny de la nostra catalanitat, però hem de reconèixer que els valors evangèlics —cristians— són més d'esquerres que de dretes.

Com a cristians, com hem de reaccionar davant el drama dels refugiats?

Com a mínim, ser conscients de la gravetat i magnitud del problema, de la injustícia i de la manca de sensibilitat europea, no només quan surt alguna imatge que ens fereix. Si no podem obrir les portes de les fronteres, des de la nostra impotència ciutadana, almenys obrim els nostres cors als immigrants que tenim a prop. I si tenim ocasió i veu, denunciem les polítiques que indirectament afavoreixen aquestes situacions límit, quan no les provoquen per interessos econòmics.

Tot i la fragilitat del débil, Jesús li diu «aixeca't». Es poden tenir forces per fer-ho, si ho has perdut tot?

Aquest és el fonament de l'acompanyament, de l'ajuda a créixer, més que la pura beneficència —necessària per manca de justícia. És l'amor, la misericòrdia, l'amistat, el que dona la mà al necessitat per tal que sigui ell qui s'aixequi.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Educar el cor

Són les set del matí d'un diumenge de juliol. Un centenar d'adolescents de dotze a catorze anys es prepara per pujar als autocars. Marxen de campaments amb els monitors, la majoria estudiants universitaris; tots aquests són voluntaris que han seguit la formació reglamentada. Alguns, amb força experiència acumulada, fins i tot havien anat d'infants en aquest campament. Cares somrients, la majoria ja han viscut les bondats d'aquesta activitat en anys anteriors. Els pares també es mostren satisfets, coneixen els monitors i confien en el seu bon fer.

Uns carrers més enllà, també desperta el centre de la ciutat, els seus carrers i la plaça on conflueixen. Nombrosos grups de nois i noies busquen les boques de metro o dels ferrocarrils de rodalies per tornar a casa després de la festa. Alguns, una mica alterats, parlen en veu molt alta o criden. D'altres jeuen endormiscats en algun banc, alguns amb la mirada perduda. Sobre tres taules de la terrassa d'una cèntrica cafeteria, encara tancada, dorm un noi d'uns vint anys, tan llarg com és. A l'andana de l'estació, situacions semblants: predomina la son.

Els nois i les noies que amb els seus monitors marxen de colònies i els qui

retornen a casa, lassats o que dormen al carrer després d'una nit de festa, són joves que passen o han passat per les escoles, per les entitats de lleure, per les catequesis, per clubs esportius... els nostres joves. La seva conducta no és només influenciable per l'ambient exterior, pel que ens envolta, que també, sinó que ho és —i molt— per la situació afectiva que porten dins. Si un se sent estimat, se sent més ple de vida. La veritable educació no va dirigida només a la ment, sinó també, i sobretot, al cor. Educar el cor per ensenyar a veure les persones i les realitats externes amb uns altres ulls. Tenir cura dels comportaments personals, no negligir-los. Promoure el canvi personal que abasti tota la persona, que la dignifiqui des del testimoni de l'educador i d'un acompanyament que faciliti el discerniment, l'elecció de valors per al bé, l'exercici de la virtut. Sempre en un marc comunitari, des de l'amor que esdevé servei als altres. «Qui es deixa formar s'encamina a la vida, qui rebutja advertiments s'extravia» (Pr 19, 17). El cor, l'esperit, la interioritat, el més pregon de nosaltres mateixos, que traspua i es mostra en les nostres paraules i les nostres accions de cada dia. Educar el cor per a la vida!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

María Magdalena, «apóstol de los apóstoles»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

«En el contexto eclesial actual, que requiere una reflexión más profunda sobre la dignidad de la mujer, la nueva evangelización y la grandeza del misterio de la misericordia divina», el Santo Padre ha dispuesto que la memoria litúrgica de santa María Magdalena pase a tener el rango de festividad.

En el prefacio propio de la misa se la denomina «apóstol de los apóstoles». El papa Francisco —destaca Mons. Roche— ha tomado esta decisión en el Jubileo de la Misericordia para resaltar la relevancia de esta mujer que mostró un gran amor por Cristo y fue muy querida por Él. María de Magdalena es la primera en ver el sepulcro abier-

to y la primera en escuchar la verdad de la Resurrección del Señor.

En la reciente JMJ ha sido llevada a Cracovia (Polonia) la reliquia de María Magdalena para que ante ella los peregrinos pudieran pedir las gracias de la oración, de la conversión y de ser testigos.

La misión especial de esta mujer es ejemplo y modelo para todas las mujeres de la Iglesia. «Quien anuncia a Jesús está llamado a servir y el que sirve anuncia a Jesús.»

Santa María Magdalena es un ejemplo de evangelización verdadera y auténtica, es decir, una evangelista que anuncia el gozoso mensaje central de la Pascua.

Lectures missa diària i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Co 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions. Sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustiniana, a Sant Joan de les Abadesses.

13. □ Dimarts [1Co 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església. Sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dimecres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona. Sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dijous [1Co 15,1-11 / SI 117 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Divendres [1Co 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrí (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs. Santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dissabte [1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta). Sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa. Santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ † Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / SI 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé: 16,10-13)]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; st. Ferriol, mr.; sta. Sofia, mr.; sta. Irene, mr.

ACTUALITAT

Santa Teresa de Calcuta, patrona del voluntariat

Unes Missioneres de la Caritat en el moment de les ofrenes

El dilluns 5 de setembre, l'arquebisbe Joan Josep Omella va presidir a l'església de Sant Agustí una eucaristia en acció de gràcies per la canonització de la religiosa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat, que tenen casa i obra social en la demarcació d'aquesta parròquia. Amb el senyor arquebisbe varen concelebrar el cardenal Lluís Martínez Sistach, el bisbe auxiliar Sebastià Taltavull, el bisbe emèrit d'Ayaviri (Perú), Joan Godayol, i el bisbe emèrit de Copiapó (Xile), Gaspar Quintana.

El temple era ple de gom a gom, amb la presència de les religioses que porten les obres socials de Barcelona i Sabadell i un gran nombre de col·laboradors i voluntaris de les seves obres.

Mons. Omella va citar àmpliament l'homilia pronunciada pel Sant Pare en l'acte de canonització de la Mare Teresa, que va tenir lloc el diumenge dia 4 a Roma.

Citant el Sant Pare, Mons. Omella va dir que «la Mare Teresa ha estat una generosa dispensadora

de la misericòrdia divina i que confiava a aquesta emblemàtica figura de dona i de consagrada a Déu tot el món del voluntariat».

Segons va dir Mons. Omella, la nova santa i apòstol de la caritat ens ensenya sobretot tres coses: «Ens ensenya a ser sants; a entregar la nostra vida al servei dels més pobres, ja que ells són la carn de Crist; i que la santetat i el servei als pobres no s'aconsegueix sense un gran esperit d'oració, sense la unió profunda amb Crist».

IN MEMORIAM

Gna. Isabel Solà Matas

El divendres 2 de setembre morí assassinada a Port-au-Prince, capital d'Haití, la religiosa catalana Isabel Solà, de la congregació de Jesús-Maria. Aquesta religiosa, de 51 anys, havia col·laborat durant 14 anys en les obres de la congregació a Guinea Equatorial i darrerament treballava en les obres socials i educatives de la congregació a Haití. El motiu de l'assassinat fou el robatori, ja que van prendre-li la bossa mentre conduïa un vehicle per la capital d'Haití, prop de la catedral. El Sant Pare, a l'*angelus* del diumenge 4 de setembre, després de la cerimònia de canonització de la Mare Teresa de Calcuta, va esmentar el testimoni de

la missionera catalana dient: «En aquest moment voldria recordar les persones que donen la seva vida al servei dels germans en contextos difícils i amb risc. Penso especialment en tantes religioses que donen la seva vida sense res a canvi. Preguem, especialment, per la religiosa missionera Isabel, que fou assassinada fa dos dies a Haití, un país en el qual espero que cessin aquests actes de violència i que hi hagi més seguretat per a tots». El dimarts 6 de setembre es va celebrar una eucaristia al col·legi Jesús-Maria, de Sant Gervasi, de la qual fou alumna la germana Isabel.

ACTUALITAT

El bisbe Sebastià dirigeix un recés per als diaques de la diòcesi

El bisbe Sebastià Taltavull va dirigir la tanda anual d'exercicis espirituals a un grup de diaques de l'arxidiòcesi de Barcelona, alguns dels quals estaven acompanyats de les seves esposes, a la Casa d'Exercicis la Immaculada de Tiana. En un clima de recolliment i pregària el bisbe auxiliar va proposar diverses reflexions entorn de l'exhortació apostòlica del papa Francesc *Evangelii Gaudium*, centrades en l'exercici de la misericòrdia, en la missió dels diaques en la família, en la comunitat cristiana i en la seva presència en la societat. Les seves reflexions aprofundiren especialment sobre «La dolça i confortadora joia d'evangelitzar», «El ministeri diaconal en una Església en sortida», «El desafiament de l'espiritualitat missionera», «La inclusió social dels pobres i el servei diaconal» i «L'experiència de l'amor i del servei».

El grup de diaques i les seves esposes que assistiren al recés

BREUS

Mons. Sebastià Taltavull va visitar els futurs monitors i directors de lleure

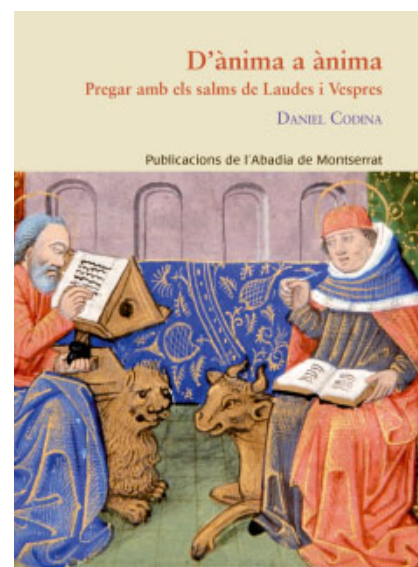
El bisbe auxiliar de Barcelona va viatjar fins al Bages per tal de conèixer els gairebé 200 joves que estaven fent els cursos de formació organitzats per la Fundació Pere Tarrés. El dia 29 d'agost, Mons. Taltavull visità la casa de colònies de La Ruca (Bages)

i l'alberg La Sala (Berguedà) i passà el dia amb els monitors, compartint experiències i reflexions al voltant del lleure, encoratjant-los a promoure l'educació en valors, que és una de les prioritats de la Fundació Pere Tarrés.

PUBLICACIONS

Una eina fonamental per a la pregària de Laudes i Vespres

El P. Daniel Codina, monjo de Montserrat, ha publicat el llibre *D'ànima a ànima. Pregar amb els salms de Laudes i Vespres*. Aquesta obra ofereix uns comentaris per copsar millor el sentit dels salms que es resen a la pregària de Laudes i Vespres de tot l'any litúrgic. Les breus introduccions a cada salm són un ajut per crear una sintonia *d'ànima a ànima*, és a dir, de l'ànima del salmista a l'ànima de qui prega, i també per establir una sintonia amb els sentiments de Crist, que va pregar amb els salms i amb l'ànima de l'Església, com afirma el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, en el pròleg del llibre. Editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, a la col·lecció Saurí, n. 188 (194 pàg.).

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, ¿per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseïran per sempre".»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

Salm responsorial (50)

R. *Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.*

Compadieu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamareu la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreeu. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna.

Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-10)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.

I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

Lectura del libro del Èxodo (Éx 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés:

«Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto". Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.»

Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

Salmo responsorial (50)

R. *Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / El sacrificio agradable a Dios es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú, oh, Dios, tú no lo desprecias. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteu (1Tim 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobreabundó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús.

Es palabra digna de crédito y merecedora de toda aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

✠ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido." Os digo que así también habrá mas alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse.

O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido". Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»

L'ovella irremeiablement perduda

ORIOl TUÑÍ, SJ

El diumenge 6 de març (IV diumenge de Quaresma) ja vam llegir part de Lc 15,1-32 i ens vam centrar en la tercera paràbola, la del pare que estima fora mida. Avui considerarem la de l'ovella perduda. Tenim fins a tres versions d'aquesta paràbola en les tradicions evangèliques. La de l'evangeli apòcrif de Tomàs es desqualifica d'entrada quan diu que l'ovella perduda era la més grassa (Ev Tomàs 107). Ara bé, entre les versions de Mateu i Lluc hi ha diferències d'un cert gruix. Notem-ne algunes.

La primera és el públic a qui s'adreça: en Mateu és la comunitat (Mt 18 s'adreça tot a la comunitat), en canvi en Lluc són els recaptadors de contribucions i els fariseus. El públic de Lluc sembla molt més versemblant i original que el de Mateu. Una segona diferència és que a Mateu l'ovella s'esgarria, perd el camí. En canvi en Lluc l'ovella es perd de forma irrecuperable. Tanmateix, malgrat que està irremeiablement perduda, el pastor la busca fins a trobar-la (cf. Ez 34). I ara vénen les diferències més colpidores i que no són a Mateu: el pastor es posa l'ovella a l'espatlla. Va a casa ple d'alegria. Reuneix els amics i els parents i els diu: veniu a celebrar-ho amb mi, he trobat l'ovella que havia perdut irremeiablement. Tots aquests detalls propis de Lluc fan de la paràbola un gran cant de joia i d'acció de gràcies del pastor i dels seus amics i veïns.

Si no hagués estat per l'actuació del pastor, l'ovella s'hauria perdut sense remei, s'hauria mort. La tradició cristiana ha interpretat des dels primers segles aquesta paràbola en clau cristològica. Els detalls de la descripció de Lluc fan d'aquesta paràbola un cant a l'afectuosa proximitat de Jesús (el bon pastor, segons Joan) als irremeiablement perduts. Un missatge que Lluc ha recollit des del primer moment: «No he vingut a buscar els justos sinó els pecadors perquè es converteixin» (Lc 5,32). Per això la conclusió és: «Us dic que en el cel hi haurà més alegria per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se» (Lc 15,7).

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dilluns 12. Inaugurarà el curs de Pastoral Social a Madrid.

Dimarts 13. Clourà el procés de beatificació de la Mare Encarnació Colomina, al Palau Episcopal.

Del 15 al 17. Viatjarà a Sarajevo.

Diumenge 18. Presidirà la celebració de l'eucaristia del Congrés de Pastoral Penitenciària a l'Escolària.

Del 15 al 23 de setembre, a les 19.30 h, celebració mariana i eucaristia. El dia 23 (24 h), missa concelebrada presidida pel P. provincial de l'Orde de la Mercè d'Aragó. El dia 24 misses a les 11, 12, 13 i 19.30 h. El cambriol amb la imatge de la Mare de Déu es podrà visitar al vespre del dia 23 i el dia 24 (10 a 13 h), excepte durant la celebració de l'eucaristia, i de 18 a 19.30 h.

Equips de la Mare de Déu de Barcelona. Aprenent a pregar amb les ensenyances del P. Henri Caffarel. Propera trobada el 14 de setembre (17.30 h), a la parròquia Verge de Natzaret (c/ Juan de Mena 29, baixos). Informació: t. 934 280 543.

Arxiprestat de la Vall d'Hebron de Barcelona. Propera trobada «Vine i veuràs», divendres 16 de setembre (20 h), a la parròquia Verge de Natzaret (c/ Juan de Mena 29, baixos). Informació: t. 934 280 543.

IV Jornades de desert online, amb Carles de Foucauld. Del 21 al 27 de novembre, la Comunitat Ecumènica Horeb Carles de Foucauld organitza una setmana de desert *online*, amb textos de Carles de Foucauld i de membres de la família espiritual. La inscripció s'inicia el 15 de setembre a: foucauld.horeb@gmail.com

Actes

Dia Mundial de l'Alzheimer. Diumenge 18 de setembre (12.30 h), eucaristia presidida per Mn. Josep M. Forcada. Al'església de l'Hospital de Sant Pau (c/ Sant Antoni M. Claret, 167), organitzada per AFAB (Associacions de Familiars d'Alzheimer de Barcelona), per commemorar el Dia Mundial de l'Alzheimer, que se celebra el 21 de setembre. Informació: t. 934 125 746 / 934 127 669.

Novena a la Mare de Déu de la Mercè a la Pquia. St. Pere Nolasc (pl. Castella, 6).

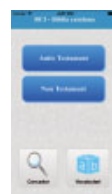
BREUS

Barcelona, referent mundial en innovació educativa

Del 4 al 8 de juliol es va celebrar a Barcelona el I Simposi Internacional titulat «Barcelona, Educació i Canvi», que ha permès reafirmar el paper de la ciutat com a referent mundial en matèria d'innovació educativa. El Simposi va reunir més de 200 directores i responsables pedagògics d'escoles, administracions i consorcis educatius de diversos països, sobretot de parla castellana i portuguesa. La trobada va estar organitzada per la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport-Blanquerna, integrada a la URL, i per Jesuïtes Educació. Els assistents al Simposi varen visitar escoles capdavanteres en la transformació de l'educació a Catalunya. En la foto, un moment de l'acte inaugural en el qual van intervenir Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament, Andreu Ibarz, director de la Fundació Blanquerna, i Llorenç Puig, SJ, president de la Fundació Jesuïtes Educació.

Nova aplicació de *La Bíblia* per a mòbils

La BCI (Bíblia catalana, traducció interconfessional), la versió més acurada de *La Bíblia* en català, ja està disponible en una aplicació que permet llegir, cercar i estudiar el text de la Paraula de Déu des dels telèfons mòbils. Un cop descarregada, ja no cal connexió a internet. L'aplicació conté el text sencer de *La Bíblia*, tant de l'Antic com del Nou Testament. Quan s'ha cercat un text concret, es poden veure totes les notes explicatives en l'edició en paper i tots els textos de *La Bíblia* on apareix una determinada paraula o una frase concreta. També conté enllaços que permeten llegir directament el text citat. L'aplicació es pot descarregar, de manera gratuïta, des del *Play Store* d'Android; només cal cercar «Bíblia catalana». En breu també estarà disponible per a *Iphone*.

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

El espíritu integrador de las parroquias

«Nuestras comunidades cada vez serán más multiculturales». Ciertamente, es un hecho que nuestra realidad social confirma cada día. Fruto de esta conciencia, las personas implicadas en la acogida de los inmigrantes vieron la necesidad de coordinarse. Fue así como en 2005 —ahora ha hecho diez años— nació la Plataforma de Entidades Cristianas con los Inmigrantes, que reúne veinte entidades cristianas con sede en nuestra diócesis. Su objetivo es triple: constituir una red de solidaridad e intercambiar información y coordinación; crear un espacio permanente para reflexionar sobre las dimensiones del fenómeno migratorio y los retos que plantea; y ser una voz cristiana pública al servicio de la convivencia, la integración

social y el respeto a la dignidad trascendente y los derechos de las personas.

A lo largo de estos diez años de existencia, la Plataforma ha publicado periódicamente posicionamientos, notas de reflexión y artículos de opinión. Se han organizado debates públicos y conferencias. El objetivo ha sido sensibilizar a la ciudadanía, neutralizar prejuicios y miedos, promover actitudes favorables a la acogida y a la integración, así como influir en las decisiones políticas. En la treintena de comunicados se han denunciado problemáticas concretas como los menores y jóvenes extranjeros no acompañados (2010), los asentamientos de inmigrantes en naves industriales y otros espacios de

Barcelona (2013) o las muertes por naufragio en el Mediterráneo (2013 y 2015).

Esta Plataforma cree que hay que seguir denunciando la vulnerabilidad en que se encuentran muchos inmigrantes, las leyes de extranjería cada vez más restrictivas y, sobre todo, que se deben dar a conocer las causas que provocan la inmigración y tratar de actuar sobre ellas. «En un mundo globalizado donde no hay fronteras para el dinero ni para las mercancías —declaraba recientemente mosén Josep M. Jubany, delegado de Pastoral Social del Arzobispado de Barcelona—, se ponen trabas a la libre circulación de personas, cuando de hecho lo único que quieren es vivir con dignidad.»

Entre los años 2000 y 2009 Cataluña recibió un millón de personas extranjeras, muchas de las cuales pudieron regularizar su situación. Pero en 2007 llegó la crisis económica y una buena parte de esas personas se quedó en la estacada, sus proyec-

tos personales o familiares quedaron rotos y muchas tuvieron que marcharse a sus países de origen o a otros países.

El reto actual es la integración de las que se han quedado o han llegado. Establecer relaciones de amistad entre comunidades es una necesidad esencial. Como arzobispo de Barcelona, veo con alegría que en muchas parroquias hay gestos concretos de acogida a las personas recién llegadas y cómo, en el caso de las que son católicas, se pueden integrar en las actividades de las parroquias y los movimientos cristianos, haciendo que sus propuestas sean tenidas en cuenta y dándoles responsabilidades.

He leído con interés como el obispo Joan Carrera hablaba con elogio de la función de integración social que hicieron muchas parroquias de la periferia de Barcelona con la inmigración interna española de los años cincuenta y sesenta del siglo pasado. Ahora, la población inmigrada de Cataluña es más plural y más lejana culturalmente. Pero el espíritu integrador de las parroquias es el mismo. Todos juntos estamos llamados a hacer comunidad.